

Antal Fiskere andrager om denne Foranstaltning, bør Rigsdagen stille sig villig over for en saadan lille Bevilling. Og jeg maa sige, at disse Fiskere have været meget ihærdige for at gennemføre dette Krav. De have 3 Gange indgivet et Andragende til Landbrugsministeren, men hver Gang faaet Afslag. Vor højtærede Landbrugsminister tilligemed et Par af højres Landbrugsministre have ikke villet gaa ind paa deres Andragende, men Fiskerne ere ufortrødne komne igen, og jeg synes, der heri ligger et Vidnesbyrd om, hvilke store Interesser det her drejer sig om.

Beløbet er jo ikke overvældende stort, 7,500 Kr. har Landbrugsministeren opgivet for os i Udvalget, at det vilde koste. Hertil kommer naturligvis Driften, Pasning af Bøjer i de 3 Maaneder. Men den forrige Marineminister, Hr. Jøhnke, har udtalt for os, at han meget gerne vilde paatage sig det. Han sagde, at der ikke var noget i Vejen for, at Marineministeriet gennem Fyr- og Vagervæsenet kunde paatage sig Pasningen af en Bøje, der var saa nær ved København, som Tilfældet her er.

Jeg vil derfor paa det bestemteste anbefale det. Jeg synes, det er Penge, som ville være vel anvendte. Dette Ønske fra Fiskerne er saa beskedent og rimeligt, at jeg ikke forstaaer den Haardhed, der vises fra den højtærede Landbrugsministers Side overfor dette Andragende.

Jeg kommer saa til det sidste Ændringsforslag, som Socialdemokratiet har stillet under Nr. 40 paa Ændringsforslagslisten. Det vedrører de skadelidte Fiskere, den Stormskade, som foraarsagedes Uvejrsnatten den 31. December f. A. Denne Sag blev jo rejst allerede ved 2den Behandling af Finansloven her i Folketinget, og jeg gjorde den Gang gældende, at den skete Skade er saa overvældende stor, at jeg ikke troede, det vilde være muligt for den private Godgørenhed at mildne eller afhjælpe den. Skaden ramte jo ikke alene Havnene, men strakte sig ogsaa op paa Landet og ødelagde Fiskernes Redskaber og Baade, deres Ishuse og Silderøgerier o. s. v., kort sagt, de lede meget betydelige Tab, og disse Tab gik jo særlig ud over de bornholmske Fiskere. Uvejret brød nemlig løs fra Øst, og Bornholm maatte derfor tage det første Stød og ydede derved Læ for det øvrige Danmark, saa at Skaden ikke blev saa overordentlig stor paa det øvrige Danmarks Kyster. Ved Henvendelse til Folk paa Bornholm har jeg faaet opgivet, at Skaden derovre beløber sig til ikke mindre end 80,000 Kr.

Af disse ere Værdier til Beløb af 25,000 Kr. uassurerede; det vil altsaa sige, at en saa stor Skade er forvoldet paa Baade og Redskaber, som ikke ere assurerede. Nu kan man ganske vist sige: Hvorfor have disse Fiskere ikke assurederet? Det ærede Medlem for Rønne (Blem) oplyste ved 2den Behandling, at mange af disse Fiskere vare meget fattige, og at det ikke var ualmindeligt blandt Fiskerbefolkningen, at man i 3 Vintermaaneder — i den Tid, hvor man ikke plejede at drive Fiskeri — lod sine Baade ligge uassurerede i Baadehavnene. Uvejret ramte netop Baade, der laa hjemme i Havnen; Fiskerne gøre naturligvis altid Regning paa, at de ligge sikkert der. Men Uvejret var denne Gang saa voldsomt, at Baadene inde i Havnen bleve slaade i Stykker, man kunde bag efter samle dem op som Pindebrænde langs Kysten. For assurerede Baade og Redskaber have de lokale Assurance-kasser paa Bornholm maattet udrede 14,000 Kr. i Erstatning. Man vil kunne forstaa, at en mindre Assurancekasse, der rammes af et saa stort Tab paa en Gang, er nær ved at gaa fallit. Det vil være meget vanskeligt for den at bære saa stort et Tab. Andre Tab ere faldne paa Assurance-selskaber udenfor Bornholm, særlig i København, til et Beløb af 10,500 Kr. Denne store Skade har bevirket Nødstilstand blandt mange Fiskere. Deres Baade og Redskaber ere ødelagte, uden at de kunne faa Erstatning. Derfor vil enhver kunne forstaa, at disse Folk staa meget hjælpeløse, da de jo netop mangle de Ting, hvorved de søge deres Erhverv.

Jeg synes derfor, at der er god Grund til, at det offentlige, Statskassen, her træder hjælpende til. Nu siger man ganske vist, at det vilde være at indføre et nyt Princip. Jeg tror, at man ikke alt for meget skal være Principrytter. Jeg tror, at man i Tilfælde som dette, hvor en voldsom Naturbegivenhed har paaført enkelte Medborgere store Tab, ikke skal henvide de skadelidte udelukkende til den private Godgørenhed. Der er jo sat et Opraab i Gang, men efter hvad der er mig meddelt, er det kun ringe Beløb, der endnu ere indkomne, og vi kunne sikkert gaa ud fra, at den private Godgørenhed ikke vil kunne dække de store Tab. Jeg synes derfor, at Staten skulde yde disse Folk en hjælpende Haand. Vi Socialdemokrater have foreslaaet at yde 25,000 Kr. til Dansk Fiskeriforening, saaledes at denne blev det Organ, der fordelte Beløbene, naturligvis ikke udelukkende til de bornholmske Fi-